

SHINCHONJI

Μιά νέα Αντιτριαδική Κορεατική έσχατολογική αίρεση

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου.
Επίκουρου Καθηγητού Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Η αίρεση Shinchonji ιδρύθηκε τό 1984 στή Νότια Κορέα από τόν Κορεάτη Man-Hee Lee (γεν. 1931) καί ή επίσημη όνομασία της εΐναι «*Shinchonji Church of Jesus, The Temple of Tabernacle of the Testimony*». Η Κορεατική έννοια, άποτελεΐ άπόδοση του βιβλικου χωριου Αποκ. 21, 1: «ουρανόν και νόν και γην καινήν».

Ο ιδρυτής της προβάλλει τόν έαυτό του, ότι εΐναι ένα έσχατολογικό πρόσωπο, καθώς μέ τήν ίδρυση τής κίνησης του ύποστηρίζει, ότι αρχίζει νά υλοποιείται αυτό τό όποιο αναφέρεται στήν Άγία Γραφή, στό Β' Πέτρο. 3, 13 «ή καινούργια γη και οι καινούργιοι ουρανοί», όπως εΐχε ύποσχεθει ό Χριστός. Σύμφωνα μέ τούς ισχυρισμούς του Man-Hee Lee ό ίδιος εΐγινε άποδέκτης μιās θεϊκής άποκαλύψεως, ότι αυτός πρέπει νά επανιδρύσει τίς δώδεκα φυλές του λαου του Θεου και μέσω αυτου του γεγονότος θά αρχίσει μιá νέα περίοδος στήν ανθρώπινη θρησκευτική ιστορία.

Η κίνηση νοσηματοδοτεΐ τήν ύπαρξή της, κατά τούς ισχυρισμούς της πάντα, μέ τό όραμα πού εΐχει, ότι άποτελεΐ τήν άπαρχή τής ιστορικής έσχατολογικής ανανέωσης του κόσμου. Πρίν από τή δική της ξεχωριστή ιστορική περίοδο, κατά τίς δοξασίες τής αίρεσης, εΐχουν προηγηθει τρεις περιοδοι πού περιλαμβάνουν 2.000 ετη κάθε μιá εξ αυτων. Η πρώτη περίοδος των 2.000 ετων εΐναι από τή δημιουργία του Αδάμ μέχρι τόν Αβραάμ. Η δευτερη περιλαμβάνει 2.000 από τόν Αβραάμ μέχρι τήν έλευση του Ιησου και ή τρίτη περιλαμβάνει τά ανάλογα ετη από τήν έλευση του

Χριστου μέχρι τή δημιουργία τής κίνησης Shinchonji.

Η τέταρτη περίοδος ξεκινάει μέσω του καλέσματος από τόν Θεο του Man-Hee Lee, περιλαμβάνει τήν ίδρυση τής αίρέσεως και θά συμπεριλάβει και τήν αναμενόμενη χιλιετη βασιλεία, πού κατά τή γνώμη του, αναφέρεται στήν Αποκάλυψη.

Η αίρεση εΐχει κλειστή και συγκεντρωτική δομή για τά μέλη της μέ περιοριστικούς όρους σχετικά μέ τήν επικοινωνία προς τά έξω και τούς άλλους ανθρώπους, πού δέν τυγχάνουν όπαδοί. Η ένταξη κάποιου στήν αίρεση προϋποθέτει συμμετοχή σε ειδικά σεμινάρια και ειδική πνευματική εκπαίδευση. Στα μέλη της καλλιεργει τήν άποψη, ότι ανήκουν και συγκροτουν τόν αριθμό των 144.000 για τόν όποιο γίνεται λόγος στήν Αποκάλυψη (Αποκ. 7, 4).

Οί αντιτριαδικές περι Θεου δοξασίες της σε συνδυασμό μέ τίς άλλες δοξασίες της, αποτελουν εμπόδιο και λόγο μη συνεργασίας μέ άλλες χριστιανικές προτεσταντικές Όμολογίες, όπως και μέ διεθνεις χριστιανικούς οργανισμούς. Η αίρεση δραστηριοποιείται σε 15 χωρες του κόσμου και στήν Ευρώπη εΐχει δημιουργήσει κοινότητες στή Γαλλία και στή Γερμανία. Για επικοινωνιακούς λόγους εκπρόσωποι της συμμετέχουν σε διεθνεις οργανώσεις σχετικά μέ τήν ειρήνη κ. ά. Επίσης ή αίρεση χρησιμοποιει και άλλες όνομασίες όπως: «Healing All Nations, Gemeinde im Licht». Στα πλαίσια τής επικοινωνιακής στρατηγικής της για τήν περαιτέρω άποδοχή της και τή δυνατότητα κοινωνικής παρέμβα-

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

τοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδούλου,
Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

(β' μέρος)

2. Ἐναλλακτική Ἰατρική καί Θεραπευτικές «τεχνικές»

Κάθε εἶδος ἐναλλακτική ἰατρική εἶναι γεγονός ὅτι φέρει πίσω της μιὰ ὀλόκληρη φιλοσοφική βάση πού ἐκτείνεται ἀπό τήν θρησκεία μέχρι τήν πολιτική. Ὁ ἐθισμός σέ τέτοιες «ἐναλλακτικές» λύσεις ἐγκυμονεῖ κινδύνους τέτοιους πού ἀπειλοῦν τήν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου καί ἰδιαίτερα ἑνός χριστιανοῦ πού εἶναι χλιαρός στήν πίστη καί ἀγνοεῖ βασικές ἀρχές τῆς ὀρθόδοξης ἀνθρωπολογίας.

Ποῦ τοποθετεῖται ὅμως χρονικά ἡ ἀνθιση τοῦ φαινομένου τῶν ἐναλλακτικῶν θεραπειῶν; Δέν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι πού ἐκτιμοῦν ὅτι ἡ διάδοση αὐτῶν τῶν ἰδεῶν, πού τείνουν σέ ἀρκετές περιπτώσεις νά γίνουν τρόπος ζωῆς, ξεκίνησε στήν Ἑλλάδα κατά τήν δεκαετία τοῦ '80. Ἄλλωστε, αὐτή τήν ἐποχή ἀρχίζει νά ἀποκαλύπτεται στή χώρα μας καί τό κύμα τῆς Νέας Ἐποχῆς, πού σάν τσουνάμι σάρωσε τήν ἑλληνική κοινωνία.

Τί ὁδηγεῖ ὅμως τόν σύγχρονο ἀνθρωπο σέ μιὰ ἀναζήτηση θεραπευτικῶν μεθόδων, διαφορετικῶν ἀπό ἐκεῖνες πού τοῦ προ-

σφέρει ἡ κλασσική ἰατρική τοῦ 20οῦ καί τοῦ 21ου αἰώνα μέ τήν ἀλματώδη ἀνάπτυξη τῆς χειρουργικῆς, τῆς βιολογίας καί τῶν φαρμάκων;

Θά μπορούσαμε νά δώσουμε ἀπαντήσεις, ἀλλά θεωροῦμε, ὅτι εἶναι πολύ εὐγλωττες οἱ ἀποκρίσεις ἀσθενῶν ἀλλά καί γιατρῶν καί φαρμακοποιῶν πού ἐξασκοῦν ἐναλλακτικές θεραπείες:

Ἐπιθυμία νά πάρει κανεῖς τήν ὑπόθεση τῆς υγείας στά χέρια του. Βέβαια αὐτό προϋποθέτει τήν ἀποδοχή συγκεκριμένων «ἐναλλακτικῶν θεραπειῶν» πού προσφέρονται συνήθως ἀπό ἐμπειρικούς γιατρούς.

«Ἐγώ θά τήν ὀνόμαζα ἀπελπισμένη κίνηση. Σέ μιὰ ἐποχή πού ἡ ἀστρολογία, ἡ μαγεία, οἱ καφετζοῦδες κάνουν θραύση δίπλα σέ λέιζερ, ὁ ἀνθρωπος μένει ἔντρομος μπροστά σέ μιὰ γρίπη πού τόν ταλαιπωρεῖ ἕναν ὀλόκληρο χειμῶνα» λέει ὁ Πάνος Κ., ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας, 32 ἐτῶν.

«Γιά νά ξαναβροῦν τή χαμένη τους σιγουριά· κάποιο στήριγμα σέ ἕναν κόσμον πού κινεῖται δαιμονισμένα, ξαναγυρίζουν σέ πανάρχαιες μεθόδους θεραπείας», λέει κάποιος ἄλλος.

σῆς της στή Γερμανία ἔχει δημιουργήσει ἐπίσης ἕνα θυγατρικό ὄργανισμό, πού ἔχει τήν Κορεατική ὀνομασία «Mannam» καί σημαίνει «Συνάντηση». Ὡς ὄργανισμός θέλει νά καλλιεργήσει τή φιλία, τήν εἰρήνη καί τή συνεργασία μεταξύ ἀνθρώπων

διαφορετικῶν θρησκειῶν, γλωσσῶν καί πολιτισμῶν.

Στήν ἴδια κίνηση καί μέ ἀνάλογη δραστηριότητα, ἀνήκει καί ἄλλο θυγατρικό παρακλάδι πού ἔχει τήν ὀνομασία: «International Peace Youth Group».

Μιά άλλη περίπτωση, ή κυρία Χ.Σ.: «Άρχισα όμοιοπαθητική θεραπεία επειδή είχα έντονο άγχος και κατάθλιψη. Είδα βελτίωση που δεν νομίζω ότι όφείλονταν σε αύθυποβολή. Καλύτερευσε ό ύπνος μου, χαλάρωσα, ένιωθα γενικότερη ψυχική εύεξία. Έπειτα όμως χάθηκα μέ τό γιατρό μου και στάθηκε αδύνατο νά προμηθεντώ τά ένδεδειγμένα φάρμακα που βρίσκονται, πράγματι δύσκολα. Ίσως ξαναρχίσω μέ κάποιον άλλο όμοιοπαθητικό γιατρό...».

Μιά δημοσκόπηση που έγινε στή Γαλλία τόν Οκτώβριο του 1984, από τήν εταιρία Sofres για λογαριασμό του περιοδικού: «Ήπιες Ιατρικές», έδωσε τόν «χάρτη» των ανθρώπων που εμπιστεύονταν τήν υγεία τους και τή διατροφή τους, στίς «νέες» μεθόδους θεραπείας.

-Δέν έχουν στενή κομματική τοποθέτηση και δέν είναι ένταγμένοι κάτω από μία συγκεκριμένη πολιτική ιδεολογία.

-Είναι απογοητευμένοι και κάπως ανήσυχoi για τήν πορεία του κόσμου, νιώθοντας σαν νά τους «ξεγέλασε» ή νά μήν κράτησε τίς ύποσχέσεις του.

-Τά μέσα μαζικής έννημέρωσης τους έκαναν δύσπιστους απέναντι στήν κλασική, επίσημη ιατρική.

-Η διάθεση βελτίωσης των συνθηκών διατροφής, διαβίωσης και γενικά κατάστασης υγείας του σύγχρονου ανθρώπου.

Σύμμαχοι των έναλλακτικων ιατρικων είναι ή ανθρώπινη επαφή, που όλοι σχεδόν οί θεραπευτές προσπαθούν νά έδραιώσουν μέ τους ασθενείς τους, και ένας νέος όρίζοντας που ανοίγεται από μία καλύτερη χρήση των θεραπειων που προσφέρονται.

Τήν έναλλακτική «ιατρική» μπορεί κανείς νά τή βρει και μέ άλλα όνόματα όπως: «ή άλλη ιατρική», ή «ήπιες ιατρικές». Υπάρχει ένας μακρύς κατάλογος από τέτοιες θεραπευτικές άγωγές που καλό θά ήταν νά αναφέρουμε: Άγγελοθεραπεία, Άνθοϊάματα Μπάχ, Άργιλοθε-

ραπεία, Άρωματοθεραπεία, Άντανακλαστική θεραπεία, Βελονισμός, Βιταμινοθεραπεία, Ένστικτοθεραπεία (Τό ένστικτό του ανθρώπου μπορεί νά τόν βοηθήσει σε μία προσωπική διαιτητική ίσορροπία), Ηλεκτροθεραπεία, Ίριδολογία, Κρυσταλοθεραπεία, Μαγνητοθεραπεία, Μεσοθεραπεία, Μουσικοθεραπεία, Νηστειοθεραπεία, Όλιγοθεραπεία, Όμοιοπαθητική, Όστεοπαθητική, Σοφροθεραπεία ή Σοφρολογία (Χαλαρωτική μέθοδος βασισμένη στην ίσορροπία, στην ήρεμία και τήν κυριαρχία του είναι), Συμπαθητικοθεραπεία, Φυσικοθεραπεία, Φυτοθεραπεία, Χειροπρακτική, Ωτοθεραπεία και άλλες πολλές τεχνικές και θεραπείες μέ περισσότερο ή λιγότερο παράξενα όνόματα.

Όπωςδήποτε αυτός ό κατάλογος μάλλον περιπλέκει τά πράγματα παρά τά φωτίζει. Αυτό που πρέπει όμως νά κρατήσουμε είναι ότι σχεδόν όλες οί παρατηρησκευτικές ομάδες ή σέκτες, θεωρούν ως αποτελεσματικές τίς θεραπείες τής «έναλλακτικής ιατρικής» περισσότερο από αυτές τής κλασικής ιατρικής.

3. Η Όρθόδοξη θεώρηση του πόνου, τής ασθένειας και τής θεραπείας της

α) Όρθόδοξη Άνθρωπολογία

Πρίν αναπτύξουμε τήν περί ασθένειας και πόνου όρθόδοξη θεώρηση νομίζω ότι είναι σημαντικό σε αντίπαράθεση μέ αυτά που άκούσαμε πριν, νά παρουσιάσουμε συνοπτικά τήν όρθόδοξη άνθρωπολογία. Τήν περί ανθρώπου διδασκαλία τής Όρθοδόξου Έκκλησίας.

Ό άνθρωπος αποτελεί δημιούργημα του τριαδικου Θεου. Πλάσθηκε κατ' εικόνα Θεου, δηλαδή αποτελεί πρόσωπο που βρίσκεται σε άγαπητική σχέση μέ τό Θεό και τους συνανθρώπους του. Ό άνθρωπος είναι «κατ' εικόνα» του Άρχετύπου και αυτό προκαλεί δέος, λέγει ό Ίωάννης ό Χρυσόστο-

μος. Όμως ταυτόχρονα αποτελεί μεγάλη δωρεά και καρπό της θείας αγάπης.

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από «όρα-
τήν και άόρατον φύσιν» όπως λέγει ο άγιος
Ιωάννης ο Δαμασκηνός έννοώντας τον
άρρηκτο δεσμό μεταξύ του σώματος και
της ψυχής.

Είναι σημαντικό να τονίσουμε, ότι ο
άνθρωπος, ως δημιουργημα, δεν έχει κα-
μία σχέση ουσίας με τον Θεό. Υπάρχει
τέτοιο χάσμα μεταξύ κτιστού και άκτίστου,
δημιουργού και δημιουργήματος που είναι
άδύνατον στον άνθρωπο να προσεγγί-
σει τη φύση του Θεού. Η πορεία έγινε
αντίστροφα. Ο Θεός αποκαλύφθηκε στον
άνθρωπο διά του Ιησού Χριστού, ο οποίος
προσέλαβε την ανθρωπότητα και έδωσε τη
δυνατότητα στον άνθρωπο να γίνει Θεός
κατά χάριν. Αυτό έρχεται σε πλήρη αντί-
θεση με την άποψη της «Νέας Έποχής»
κατά την οποία ο Θεός βρίσκεται μέσα σε
κάθε άνθρωπο φτάνει ο τελευταίος να τον
ανακαλύψει.

Επίσης πρέπει να γνωρίζουμε, ότι η
πορεία του ανθρώπου μέσα στο χρόνο και
την ιστορία είναι γραμμική. Ο άνθρωπος
γεννιέται ως μοναδικό πρόσωπο πορεύε-
ται στο χρόνο κατά την επίγεια ζωή του,
πεθαίνει άπαξ άφου χωρίζεται ή ψυχή του
«βιαίως» από τον άρμονικό δεσμό της με
τό σώμα και αναμένει την άνάσταση των
νεκρών κατά την Δευτέρα παρουσία του
Ιησού Χριστού. Τό πρόσωπό μας είναι μο-
ναδικό και ως τέτοιο θά βρίσκεται σε κοι-
νωνία στον Παράδεισο με τό δημιουργό του
ή σε άποστροφή με τό πρόσωπο του Θεού
στήν κόλαση. Αυτή ή θεώρηση, ή γραμμί-
κή, βρίσκεται σε αντίθεση με την κυκλική
θεώρηση που διδάσκει τό κοσμοείδωλο
του ένδουϊσμού και της «Νέας Έποχής».
Έκεί, ο άνθρωπος αποτελεί κομμάτι μι-
ας άπρόσωπης θείας ουσίας που μπήκε στην
περιπέτεια της ζωής λαμβάνοντας σώμα.
Γιά τούς ένδουϊστές, τό σώμα αξιολογείται

άρνητικά άφου ο άνθρωπος πρέπει να
άπαλλαγεί άπ' αυτό και να έπιστρέψει άπό
έκεί που ξεκίνησε να άπορροφηθεί δηλαδή
άπό την «θεία», άπρόσωπη συνειδητότητα
και να έξαφανιστεί.

Μέ βάση αυτές τις θεμελιώδεις δογμα-
τικές αρχές της Όρθοδοξίας, τό ανθρώπι-
νο πρόσωπο, ως ψυχοσωματική ένότητα,
άποτελεί την κορωνίδα της δημιουργίας
και άποκτά μοναδική αξία όχι μόνο γιατί
δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Θεού, αλλά
και καθ' όμοίωσιν. Ποιά είναι ή διαφορά
μεταξύ του «κατ' εικόνα» και του «καθ'
όμοίωσιν»; Τό «κατ' εικόνα», τό έχουμε στή
φύση μας, ένω τό «καθ' όμοίωσιν» τό άπο-
κτούμε με την προαίρεσή μας.

Η αξία του ανθρώπινου σώματος φαίνε-
ται άπό τη διάσταση που του δίδει ή Έκκλη-
σία. Τό σώμα χαρακτηρίζεται άπό τον
Απόστολο Παύλο, «ναός του Αγίου Πνεύ-
ματος», ένω ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς
διευκρινίζει ότι: «για τά σωματικά φρο-
νήματα και τις πράξεις δεν ένοχοποιούμε
τό σώμα αλλά τό νοϋ. Διότι στό σώμα δεν
ύπάρχει τίποτα κακό, επειδή τό σώμα άπό
μόνο του δεν πράττει άφου δεν είναι τό ίδιο
πονηρό».

Η ασθένεια και ο πόνος για τούς πατέ-
ρες της Έκκλησίας ήταν άποτέλεσμα της
πτώσης του ανθρώπου άπό τον Παράδεισο.
Η διατάραξη δηλαδή της φυσικής σχέσης
του με τό Θεό και δημιουργό του. Η κοινο-
νία με τό Θεό έσήμαινε για τον άνθρωπο
ασφάλεια άπό κάθε έξωτερική έπιβου-
λή. Μόλις όμως ο άνθρωπος ξέπεσε άπό
αυτή την προστατευτική σχέση, άνοιξε
την «πόρτα» σε πονηρές επιρροές με πολύ
καταστροφικά άποτελέσματα γι' αυτόν. Ο
πόνος και ο κόπος άπετέλεσαν τούς νέους
συντρόφους του ανθρώπου στην μετα-
πτωτική του πορεία. «και τη γυναικί είπεν·
Πληθύνων πληθυνώ τάς λύπας σου και τον
στεναγμόν σου, έν λύπαις τέξη τέκνα... τῷ
δέ Αδάμ είπεν· επικατάρατος ή γῆ έν τοῖς

ἔργοις σου· ἐν λύπαις φάγη αὐτήν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου» (Γέν. 3.16,17).

Ὅπως ὁμως γνωρίζουμε, ὁ πόνος καί ὁ κόπος, ἀλλά πολλές φορές ἡ ἀσθένεια καί τό μαρτύριο, ἔγιναν τό μέσον γιά νά κερδίσει ὁ ἄνθρωπος τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος λέγει ὅτι: ἡ ἀρετή τῶν χριστιανῶν εἶναι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ πού ἐκτελοῦνται μέσα στίς θλίψεις, γιατί *“ἡ μικρά θλίψις καί στενοχωρία ἡ γινομένη διά τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνωτέρα μεγάλου ἔργου, γενομένου ἄνευ θλίψεως· καθ’ ὅτι ἡ θεληματική θλίψις καί στενοχωρία ἀνατέλλει διά τῆς ἀγάπης τήν δοκιμασίαν τῆς πίστεως”* καταλήγει.

Τό ἠθικό κακό, ἡ ἁμαρτία δηλαδή σέ ὅλες της τίς ἐκφάνσεις, μπορεῖ νά προκαλέσει κάθε εἶδους ἀσθένεια πού προκαλεῖται ὅταν ὁ ἄνθρωπος διαταράσσει τήν ἄρμονία τῆς δημιουργίας μέ τίς παρεμβάσεις του, ἀλλά καί τήν ἄρμονία τῆς ψυχοσωματικῆς του ὄντότητας. Ὁ Μέγας Βασίλειος στόν λόγο του μέ τίτλο: **«Ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός»** μᾶς λέγει: *«Διά ταῦτα [τά ἁμαρτήματα] νόσοι πόλεων καί ἐθνῶν,... καί ἀφορίαί γῆς καί αἶ κατά τόν βίον ἐκάστου, τραχύτεροι περιπτώσεις, πόνος νόσοι, συμφοραί, θλίψεις... οὐχί δέ τό κακόν ἐκ Θεοῦ· ἐπεὶ καί ὁ ἱατρός ἐξαιρεῖ τήν νόσον, ἀλλ’ οὐχί νόσον ἐμβάλλει τῷ σώματι»* (P.G. 31 . 337C).

Εἶναι βέβαια ἀλήθεια, πώς ἡ ἀρρώστια καί ὁ πόνος τοῦ σώματος δέν ἐξαιρεῖ αὐτούς πού ζοῦν καί πορεύονται μέ μέτρο καί ἐγκράτεια, μέ νηστεία καί προσευχή, μέ ἐπίγνωση καί σύνεση. Δέν ἐξαιρεῖ τὰ ἀθῶα καί ἄκακα πλάσματα, τὰ παιδιά.

β) Ἡ ἀξιολόγηση τοῦ πόνου καί τῆς ἀσθενείας

Μέ βάση τήν περί ἀνθρώπου διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀναπτύξαμε στό προηγούμενο μέρος, πρέπει νά κρατήσουμε τό γεγονός, ὅτι τό ἀνθρώπινο σῶμα ἔχει

ἰδιαίτερη ἀξία, εἶναι μοναδικό γιά κάθε πρόσωπο καί ἡ ἀσθένεια εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πτώσης καί τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ, τῆς ἁμαρτίας.

Ἄν ἀναδιφήσουμε στά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, θά παρατηρήσουμε πλεῖστες ὅσες περιπτώσεις ὅπου ὁ πόνος, καί ἡ ἀσθένεια ἀπετέλεσαν τό ἐφαλτήριο γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπό τόν πολυπαθο Ἰώβ μέχρι καί τό πάθος τοῦ Σωτήρα μας πάνω στό Σταυρό, ἀποδεικνύεται περίτρανα, ὅτι ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, κάθε δοκιμασία μπορεῖ νά ἀποτελέσει τό μέσον γιά νά κερδίσει ὁ ἄνθρωπος τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁ μέγιστος κήρυκας τοῦ μηνύματος τοῦ Χριστοῦ, ὑπέφερε ἀπό κάποια χρόνια ἀσθένεια πού ὁ ἴδιος ὀνόμαζε «σκόλωπα τῆ σαρκί». Ἐπιπλέον εἶχε παρακαλέσει τό Θεό νά τόν λυτρώσει τρεῖς φορές. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου ἦταν ἀφοπλιστική: «ἀρκεῖ σοί ἡ χάρις μου». Ὁ Ἀπόστολος δέν κάμπτεται ἀπό τόν πόνο καί τίς δοκιμασίες. Ἀξιολογεῖ θετικά τήν ἀσθενεία του καί τή θεωρεῖ τελικά ὡς ἀπαραίτητο σύντροφο στήν πορεία του πρός τὰ ἔθνη «ἵνα μή ὑπεραίρεται». Ὅστε δηλαδή νά τόν γλιτώνει ἀπό τόν πειρασμό τῆς ὑπερηφανείας.

«Ἄν φοβόμουν τόν Σταυρό δέν θά τόν κήρυττα, εἶπε ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας στόν ἡγεμόνα τῶν Πατρῶν πού τόν ἀπειλήσε μέ σταυρικό θάνατο ἄν συνέχιζε νά κηρύττει. *«Σέ τί ζημιώθηκε ὁ Λάζαρος ἀπό τήν ἀσθένεια, ἀπό τίς πληγές, ἀπό τήν φτώχεια καί τήν ἐγκατάλειψη ἀπό τούς δικούς του; Ἐγινε αἰτία γιά μεγαλύτερους στεφάνους»*, ἀπαντᾷ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καί συμπληρώνει ὁ μέγας πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας: *«Σ’ αὐτούς πού γνωρίζουν τόν πόθο τοῦ Χριστοῦ, τό νά κακοποιηθοῦν γιά χάρι Του θεωρεῖται “τό πιό ἀξιομακάριστο ἀπό ὅλα”.* Ἄν κάποιος μοῦ χάριζε ὀλόκληρο τόν οὐρανό ἢ τήν ἀλυσίδα, αὐτήν θά προτιμοῦσα· *“ἐάν κάποιος μέ ἐτοποθέτει ἐκεῖ ἐπάνω μαζί μέ*

τούς ἀγγέλους ἢ μέ τόν Παῦλον φυλακισμένον, τήν φυλακή θά προτιμοῦσα. Τίποτε δέν ὑπάρχει περισσότερον ἄξιον μακαρισμοῦ ἀπό τήν ἀλυσίδα ἐκείνην».

Βέβαια θά πρέπει νά τονίσουμε, ὅτι ὁ Χριστιανός δέν πρέπει νά ἐπιδιώκει τόν βασανισμό τοῦ σώματος. «Δέν διδαχθήκαμε νά γίνουμε σωματοκτόνοι ἀλλά παθοκτόνοι» μᾶς λέγει ὁ Ἀββᾶς Ποιμῆν. Ἡ βιωτή καί ἡ ὅλη πορεία τοῦ ἀνθρώπου μέσα στήν Ὀρθόδοξη παράδοση εἶναι πορεία ἄσκησης. Αὐτή ὅμως ἡ ἄσκηση δέν ἔρχεται νά ταλαιπωρήσει καί νά ἐξουθενώσει τό ἀνθρώπινο σῶμα. Αποβλέπει νά περιορίσει τίς ἐμπαθεῖς καταστάσεις, πού κατά τόν βαθύ ἀνατόμο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τόν ἅγιο Ἰσαάκ τόν Σύρο: «τά πάθη ἀρρωστία ἐστί τῆς ψυχῆς». Δέν εὐθύνεται τό σῶμα, ἀλλά οἱ ἀδύναμες ψυχικές ἀντιστάσεις τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐπιτρέπουν τήν ἀνάπτυξη τῶν παθῶν.

γ) Ἡ ἰατρική ὑποβοήθηση τοῦ ἀνθρώπου

Κάτω ἀπό αὐτή τή λογική θεωροῦμε ὡς ὑποχρέωση νά προστατεύουμε καί νά περιθάλλουμε τό σῶμα μας. Νά προστρέχουμε στήν ἰατρική ἐπιστήμη καί νά ἐξασφαλίζουμε τήν ἀποκατάσταση κάθε σωματικῆς βλάβης.

Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ ἰατρική ἐπιστήμη ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀσχολήθηκε καί ἀσχολεῖται, ἐρεύνησε καί ἐρευνᾷ ἐπιμελῶς σέ ὅλους τους αἰῶνες καί σ' ὅλες τίς ἐποχές καί προσπαθεῖ, νά ἐπουλώσει τό τραῦμα, νά ἀπαλύνει τόν πόνο, νά τόν ἐξουθενώσει. Ἄν μάλιστα ἦταν μπορετό νά τόν ἐξαφανίσει. Γί' αὐτόν τόν σκοπό μεγάλοι ἐπιστήμονες ἰατροί, στήν πορεία τοῦ χρόνου ἔχουν κυριολεκτικά ἀναλώσει, ἀλλά καί ἀναλίσκουν καθημερινά τή ζωή τους. Θέτουν τόν ἑαυτό τους στήν ὑπηρεσία τοῦ βασανισμένου ἀνθρώπου, γιά νά τόν ἀνακουφίσουν. Καί ὅλοι ὁμολογοῦμε, ὅτι ἡ ἰατρική ἐπιστήμη σήμερα κάνει ἄλματα.

Μέ χειρουργικές ἐπεμβάσεις, μέ τεχνητά ὄργανα, μέ μεταμοσχεύσεις, μέ ἀκτινοβολίες, λέηζερ κ.ο.κ.

Ὡς χριστιανοί καί μάλιστα πιστοί, ἀπορρίπτουμε τή θεραπεία τῆς ἀσθένειας; Μέ κανένα τρόπο! Δέν ἔχουμε δικαίωμα νά ἀφήσουμε τό σῶμα μας νά φθείρεται καί νά ταλαιπωρεῖται διότι ἐμμέσως εἶναι σάν νά ἐπιδιώκουμε ἐκούσια, τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας. Μέ ἄλλα λόγια δεχόμαστε μοιρολατρικά ἓνα εἶδος αὐτοκτονίας. Ὀφείλουμε λοιπόν νά προστατεύουμε τή ζωή καί φυσικά νά προστρέχουμε στήν ἰατρική ἐπιστήμη γιά τήν ἀνακούφιση τοῦ πόνου καί τήν ἀποκατάσταση κάθε ὀργανικῆς βλάβης. Ἄλλωστε ἔχουμε πολλά παραδείγματα φωτισμένων προσώπων πού δέχθηκαν μέ χαρά τήν ἰατρική βοήθεια. Καί ὀμιλῶ γιά τόν ἅγιο πλέον Πορφύριο καί τόν ἄλλο μεγάλο γέροντα τῆς Ἐκκλησίας μας τόν Παῖσιο.

Τά προβλήματα ἀρχίζουν νά δημιουργοῦνται, ὅταν ἔχουμε νά κάνουμε μέ τήν λεγόμενη «ἐναλλακτική ἰατρική» ἢ ὅπως πολύ σωστά ἔχει ὀνομαστεῖ ἀπό τόν Ἰατρικό Σύλλογο Ἀθηνῶν, μέ τίς «Ἀνορθόδοξες θεραπευτικές μεθόδους». Δέν ἀπορρίπτουμε συλήβδην κάθε μέθοδο, πού μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖ φυσικές μεθόδους καί ὑγιεινή διατροφή, λόγου χάριν γιά τήν θεραπεία κάποιων παθήσεων. Ὀμιλοῦμε κυρίως γιά θεραπευτικές μεθόδους πού ἐδράζονται πάνω σέ θρησκευτικά καί φιλοσοφικά συστήματα ἀντίθετα ὄχι μόνο μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη ἀλλά καί μέ στίς ἀρχές τῆς κλασικῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Απορρίπτουμε δηλαδή κάθε θεραπευτική μέθοδο πού στηρίζεται σέ μεταφυσικές προσεγγίσεις τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ἀσθένειας, ὅπως ἔχω ἤδη ἀναφερθεῖ ἀνωτέρω.

Ὅσον ἀφορᾷ στήν ἀντιμετώπιση αὐτῶν τῶν θεραπευτικῶν μεθόδων ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πολύ χρήσιμα τά πορίσματα τῆς «ΚΕ' Πανορθόδοξης Συνδιάσκε-